

Sygn. akt V KK 455/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **D. N.**

skazanego z art. 207 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 lutego 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 22 października 2010 r.,

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., wyrokiem z dnia 22 października 2010 roku, uznał D. N. za winnego tego, że w okresie od października 2009 roku do dnia 1 lipca 2010 roku, w P., znęcał się psychicznie nad swoją żoną K. N. w ten sposób, że wszczywał awantury podczas których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za wulgarne, groził jej pobiciem, rzucał różnymi przedmiotami w drzwi, trząsał drzwiami, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu

wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat.

Powyższe orzeczenie zapadło na skutek uwzględnienia wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, w trybie art. 335 § 1 k.p.k. Nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się w pierwszej instancji w dniu 30 października 2010 roku.

Od tego wyroku kasację na korzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa procesowego: art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., polegający na rozpoznaniu sprawy przeciwko D. N. na posiedzeniu i uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, pomimo ujawnienia w toku postępowania przygotowawczego okoliczności mogących świadczyć o wcześniejszej karalności oskarżonego. W następstwie tego doszło do wadliwego określenia granic czasowych przypisanego oskarżonemu czynu z art. 207 § 1 k.k. i skazania go za psychiczne znęcanie się nad żoną K. N. w okresie od października 2009 roku do 1 lipca 2010 roku pomimo tego, że wcześniej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w P., został on skazany za psychiczne i fizyczne znęcanie się nad tą pokrzywdzoną w okresie od połowy 2006 roku do marca 2010 roku.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Analiza akt sprawy /.../ Sądu Rejonowego w P. prowadzi do oczywistego wniosku, że D. N. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 czerwca 2010 r. został prawomocnie skazany za przestępstwo fizycznego i psychicznego znęcania się nad pokrzywdzoną – K. N. w okresie od połowy 2006 r. do marca 2010 r. Okoliczność ta powinna być znana Sądowi orzekającemu w niniejszej sprawie, ponieważ zarówno z zeznań pokrzywdzonej K. N., jak i wyjaśnień oskarżonego wynikało, że przeciwko niemu toczyło się postępowanie o przestępstwo znęcania się.

To powinno skłonić Sąd *meriti* do dokładnego zbadania uprzedniej karalności oskarżonego, a jednocześnie prowadzić do nieuwzględnienia wniosku prokuratora o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy. W istocie bowiem część przypisanego oskarżonemu okresu, tj. od października 2009 do 30 marca 2010 r., została już objęta wyrokiem skazującym w sprawie /.../, który uprawomocnił się z dniem 5 października 2010 r., a więc przed wydaniem wyroku w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy powinien w tych okolicznościach skierować sprawę na rozprawę i przeprowadzić stosowne postępowanie w celu precyzyjnego ustalenia czasu popełnienia przestępstwa. Skoro tego nie uczynił, to tym samym w sposób rażąco obraził art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k.

Na marginesie zauważyć należy, że w przypadku jedynie częściowego pokrywania się zakresu temporalnego przestępstwa znęcania się nie można mówić o naruszeniu zasady *ne bis in idem*, co skutkowałoby koniecznością uchylecia wyroku i umorzenia postępowania odnośnie do całego przestępstwa, tworząc tym samym stan powagi rzeczy osądzonej w części, która w istocie nie została osądzona. Trzeba podkreślić, że w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. mowa jest bowiem o czynie, co uprawnia do uznania, że chodzi o czyn w znaczeniu naturalistycznym, ontologicznym i taka wykładnia negatywnej przesłanki procesowej pozwala uniknąć absurdalnych i rażąco niesprawiedliwych względem interesu pokrzywdzonego rozstrzygnięć. Niemniej jednak niedopuszczalne jest także to, by część zachowań, składających się na przestępstwo wieloczynowe stanowiło po raz kolejny przedmiot osądu i podstawę przypisania przestępstwa, albowiem skutkowałoby to ponoszeniem przez skazanego dwukrotnie odpowiedzialności za te same zachowania, które wprawdzie nie zostały wyszczególnione w opisie czynu, ale ich przypisanie nastąpiło poprzez określenie granic czasowych przestępstwa znęcania się.

Z uwagi na to, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne modyfikowanie opisu czynu, należało zatem zaskarżony wyrok uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi właściwemu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy będzie miał na względzie treść wyroku w sprawie /.../ i – w przypadku wydania wyroku skazującego – dokona prawidłowego zakreslenia granic czasowych zarzucanego oskarżonemu przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe rozważania, orzeczono jak w wyroku.

